

Deuntzer: Jeg skal ikke indlade mig paa en historisk Undersøgelse, som jeg ikke synes er til nogen Fornøjelse i dette Tilfælde, men holde mig til, hvad der praktisk foreligger.

Jeg kan ikke undlade at minde om, hvad ogsaa den højtærede Finansminister bemærkede, at da vi i Fjor havde Finansloven til 1ste Behandling, var der hos os alle her i Salen — og jeg tror at kunne sige ogsaa hos det store Flertal af dem, der overhovedet interessere sig for offentlige Anliggender udenfor Salen — en aldeles bestemt Følelse af, at den finansielle Situation, som Staten var i, krævede ekstraordinære Forholdsregler. Man var den Gang ganske enig om, at vort Stats-skib i finansiell Henseende sejlede med, hvad man kalder Slagside, og at der nu maatte gøres det yderste for at rette paa det. Denne Følelse er for mit Vedkommende ikke bleven mindre i den forløbne Tid, tværtimod, den er vokset, ikke blot fordi jeg tror, at de gode Tider, man taler om, ville lade vente paa sig noget længere og maaske komme langt mere successivt, end mange tro, men ogsaa, fordi jeg er overbevist om, at der vil rejses nye Krav. Man ser allerede nu meget store Krav fremkomme, som Staten ikke kan undlade at opfylde, og som ville forøge Udgiftsposterne betydeligt. Det skulde derfor gøre mig meget ondt, hvis der nu i Befolkningen eller hos deres kaarne Mænd paa Tingene var kommet den Følelse, at det nok kunde gaa en Tid endnu. Thi det vilde være en ganske ugrundet og uforsvarlig Opfattelse af den finansielle Tilstand. Jeg mener, det staaar omtrent saaledes, som det stod i Fjor Efteraar, at der maa handles kraftigt, og der maa handles straks.

Der er to Ting, som ere Ingredienser eller Bestanddele af enhver Finansplan, nemlig at spare Udgifter og forøge Indtægterne. Det sidste kan kun ske ved Skatter eller dog ikke paa væsentlig anden Maade end ved Skatter. Det blev udtalt fra flere Sider, at der maatte handles hurtigt. Jeg maa sige, at det forekommer mig, at den højtærede Finansminister kunde have været noget hurtigere med at forelægge disse Skattelove, end han har været. Men nu ere de jo komne, og ikke blot af indre Grunde, men ogsaa af andre Grunde er det i høj Grad nødvendigt for os, at vi vise, at vi ville tage fat, ville gøre noget og ikke sky Ofre. Idet jeg altsaa er overbevist om, at vor finansielle Stilling er, jeg vil ikke sige fortvivlet, men dog højst alvorlig, og

at der maa gøres noget saa hurtigt som muligt, mener jeg ogsaa, at vi næsten ere under en Slags Nødvendighed og Tvang, der fører os til, naar der er Lejlighed til at faa en Skat, som ikke principielt er stridende mod vore Anskuelser, ikke at modsætte sig den.

Jeg synes ikke, at man kan have noget principielt mod den foreliggende Skat — jeg taler kun om Skatten af offentlige Forestillinger og Fremvisninger, den saakaldte Teaterskat —, det er jo en Skat, som vi have haft i lange Tider, og den har den Fordel, som enhver gammel Skat har, at man er vænnet til den. Det er mig heller ikke bekendt, at der er fremkommet nogen synderlig væsentlig Indvending mod den. Det, der her er Tale om, er kun at forhøje Skatten, ganske vist meget betydeligt, men dog saaledes, at det ikke bliver til et helt andet Princip end det, der hidtil har været i Skattelovgivning.

Det er for Resten mærkeligt nok, at der aldrig er kommet Indsigelse frem mod denne Teaterskat. Den har efter min Mening den meget uheldige Egenskab, at den hviler paa Bruttoindtægten, det har den gjort hidtil, og det skal den fremdeles gøre, efter at den er bleven forhøjet til 15 pCt. Det er en meget mangelfuld Maade at beregne Skat paa, medmindre man er sikker paa, at Bruttoindtægten staaar i et saadant Forhold til Udgiften, at der vil blive nogen Nettoindtægt; ellers er Skatten i højeste Grad ubillig. Det forekommer mig, at dette Synspunkt, naar man forhøjer Skatten saa meget, som man nu vil gøre det, maa føre til, at man dog paa en eller anden Maade maa se at skaffe en Garanti mod, at Skatten bliver rent ubillig. Det vilde dog være overordentlig haardt for en Teaterejer, som har haft en stor Bruttoindtægt, men som har haft en endnu større Udgift, at skulle svare Skat af Bruttoindtægten, og det hænder jo hyppigt med Hensyn til Teater- og andre Forestillinger — det er blevet mig sagt, at det f. Eks. gælder med Hensyn til Koncerter og deslige —, at Bruttoindtægten langtfra kan dække Udgiften.

Det forekommer mig, at man dog nødvendigvis — og det vil jeg anbefale til det kommende Udvalg, hvis der bliver nedsat et saadant — bør tænke paa at faa en Sikkerhedsventil, for at Loven ikke skal blive ganske uretfærdig, f. Eks. saaledes, at Skatten aldrig maa overstige Halvdelen af Nettoindtægten. Jeg kan godt forstaa, hvorfor man holder paa Bruttoindtægten; det er, fordi man mener,